

Lekció: Zsolt 27

Isten színe előtt – 1Tessz 3,9–13

Ez a húsvét utáni 5. vasárnap, amelyen ismét azzal a reménységgel gyűltünk össze istentiszteletre, hogy akárcsak a hajdani tanítványoknak, Urunk közöttünk is megjelenik, *Rogate-vasárnap*, az imádság vasárnapja az ógyházi perikoparendben. A mára kijelölt igerész ehhez a régi perikoparendhez igazodik. Ugyanis Pál apostol, mielőtt intő buzdító szavakkal fordulna a thesszalonikai gyülekezet tagjaihoz, kimondhatatlanul hálás Istennek azért, hogy Timóteus jó hírt hozott felőlük, és munkatársaival buzgón könyörög azért, hogy meglátogathassa őket.

Félte aggódott miattuk, s utólag bizonyára lelkiismeret-furdalása is volt, mert röpke 6 hónap után úgy kényszeredett otthagyni őket, hogy máris szenvedniük kellett frissen megnyert és még igen zsenge hitük miatt. Úgy érezhette, hogy még csak fél munkát sem végzett. (Aki úgy szolgáltunk egy gyülekezetben, hogy onnan 2–3 év után tovább kellett mennünk egy másikba, jól ismerjük ezt az érzést.) Emellett, mert ő is ember volt, félt amiatt is, hogy saját munkája akár kárba is vész. Ki ne félné ettől? De ezt nem szégyelli leírni. Szóval: féltő aggódása és lelkiismeret-furdalása miatt már nem bírta kivárni, míg nagy sokára valami hír érkezne a thesszalokiaiak felől (3,1.5) – a hírek akkoriban csigalassúsággal terjedtek a mai lehetőségekhez képest –, s ezért küldte sürgősen hozzájuk Timóteust. Ő végül azt a jó hírt hozta, hogy a thesszalonikai új gyülekezet megmaradt hitében és az egymás iránti szeretet gyakorlásában.

A jó hír, bár megnyugtat, csupáncsak hír. Ha valakit nagyon szeretünk és féltünk, legszívesebben mellette szeretnénk lenni a reá leselkedő veszélyek között. Az apostol is ezt tette volna szíve szerint. De odautazása több rendben is elháríthatatlan akadályokba ütközött (2,18). Ezért, bár imádságaiban mindig Isten elé szokta vinni kéréseit, most éjjel-nappal és a szokásosnál sokkal többször (ὑπερεκπερισσοῦ δεόμενοι; 2,10) könyörög azért, hogy alkalma adódjék szemtől szembe látni őket.

Jézus sok rendben tanított az imádkozásról, és arról is mondott példázatot, hogy mindenkor imádkozni kell, és nem szabad belefáradni ebbe (Lk 18,1–8). De ha még nyelvünkön sincs a szó és Isten már pontosan tudja azt (Zsolt 139,4), miért kell Isten előtt kimondani – hálaadásban és könyörgéssel? Ha ő amúgy is gondviselő, segítő és szabadító Istenünk és Atyánk, nem elég neki, hogy tudja érzéseinket, óhajainkat és bajainkat? És ha ő végső soron, amint ezt már Ézsaiás próféta is hirdette, *önmagáért*, nem az emberi kérésért vagy háláért visel gondot, oltalmaz pajzsként, és úgy törli el vétkeinket, hogy azokra többé nem emlékezik (37,35; 43,25, 48,11), miért kell elé tárnunk hálánkat és kéréseinket az imádkozás szokásos keretében és rendszeres alkalmain?

Az I. thesszalonikai levélnek már a legelején, amikor az apostol a szokásos levélformához híven ad hálát a gyülekezet minden tagjáért, olyan szófordulatot használ, amelyet aztán a továbbiakban is megismétel: Isten előtt. *Hálát adunk az Istennek mindenkor... imádságainkban; mert szüntelenül emlegetjük a mi Istenünk és Atyánk színe előtt* hitből eredő munkátokat, szeretetből jövő fáradozásokat... (1,2–3) *Isten orcája előtt*, közvetlenül az ő közelében. Ez a kifejezésforma szó szerint ugyanaz, mint amelyet az Ószövetség olyan gyakran használ, főleg az Istennel való rendkívüli találkozások leírásában, amikor megjelenik és kijelent valamit,

különösképpen istentiszteleti keretben. (Ugyanezt a szófordulatot olvastuk az elmúlt hét szombatján: Elkána felesége Anna *hosszasan imádkozott az Úr előtt*. 1Sám 1,12)

Kissé tovább ezt írja az apostol: *Ki is volna a mi reménységünk vagy örömiünk, koronánk és dicsőségünk, ha nem ti, a mi Urunk Jézus Krisztus színe előtt az ő eljövetelekor?* (2,19) (Most, miközben ezeket a verseket idéztem tűnt fel nekem, és erre eddig soha nem gondoltam, hogy egyszer majd, amikor szemtől szembe ott állok Isten előtt, azoknak a gyülekezeteknek tagjai, ahol szolgáltam, s akiket megnyertem Krisztusnak, fénylő emberkoszorúként fognak körülöttem állni, mint Isten bajnokának nyereményei.) Majd a felolvasott igerészben ismét, kétszer: *Hogyan is adhatnánk eléggé hálát Istennek értetek mindazért az örömért, amellyel megörvendeztetek minket a mi Isteniünk előtt.* (3,9.) *Erősítse meg szíveteiket és tegye feddhetetlenné a szent életben, a mi Isteniünk és Atyánk színe előtt* (3,13). Azért kell tehát imádkoznunk, hogy Isten elé álljunk.

Isten elé állunk akkor is, amikor igéit hallgatjuk. De az imádkozás szintén nélkülözhetetlen és kiváltképpen való módja annak, hogy gyakoroljuk a közösséget vele. Azért kell imádkoznunk az ősidők óta kialakult szokásos módon, alkalmakhoz kötöten és rendszeresen, magunkban és közösségben, mert Isten szükségesnek látta ezt. Nem azért, mert erre neki volna szüksége. Ő végső soron önmagáért cselekszik érdekünkben. Hanem azért parancsolta meg, hogy imádkozzunk, mert erre nekünk van szükségünk. Ő ugyanis mindig velünk van, velünk jár. Őt nem akadályozza meg semmi abban, hogy velünk legyen. Sőt, ha kell, utánunk jön – a bűnbe, poklaink mélységébe, a halálba is –, hogy önmaga felé fordítsa tekintetünket.

Természetesen tudjuk, hogy Isten velünk van. De azért is, mert manapság sokkal inkább rohanunk, mint elődeink vagy a bibliai idők emberei, félő, hogy kapcsolatunk futó és felületes lesz vele is. Tömondatos vagy tőszavas SMS-ekkel közöljük vele sürgető kéréseinket, és tömör azonnali válaszokat várunk tőle. Lehet-e így igazán mély kapcsolatot ápolni Istennel? Lehet-e így megismerni végtelen gazdagságát és megtapasztalni szentségének megrendítő valóságát, és időérzékünket elveszítve hosszasan elmerülni szeretetének és kegyelmességének szelíd és meleg tekintetében, valamiképpen úgy, ahogy szerelmesünk szemében szoktunk elmerülni?

Amikor nem távolról küldjük felé kéréseinket, hanem rendszeresen állunk oda közvetlen közelébe, akkor belépünk az ő szentségének hatókörébe, és ezzel ráhangolódunk arra, amit Ézsaiás próféta is átértzett és felismert: *Szent, szent, szent a Seregek Úra, dicsősége betölti az egész földet!* (Ézs 6,3) Nemcsak a templomot, egy-egy megszentelt helyet, hanem az egész világot. És úgy kezdünk élni, bárhol is lennénk, templomban vagy akárhol a világon, legyen az szent vagy profán környezet, hogy mellettünk van félelmetes szentségével. Az Isten előtti imádkozás légkörében áll rá teljes lényünk arra, hogy tulajdonképpen minden szavunk és cselekedetünk a szent Isten előtt van; és ez figyelmeztető, intő és buzdító erővel hat ránk. Az Isten előtti imádkozásból táplálkozik az, hogy képesek leszünk visszafogni magunkat, és azt igyekezzük cselekedni, ami tetszik neki, s amit elvárnánk, hogy mások cselekedjenek velünk.

Az Isten előtti imádkozás alkalom arra is, hogy feltárjuk aggodalmainkat és megoldatlan kérdéseinket. Lehetőség arra, hogy kibeszéljük mindazt, ami nem elképzelésünk és akaratunk szerint történt. Bosszúságaink, őt is vádoló gondolataink előtte csillapodnak le, hogy lassanként túllépünk azokon, amiken már nem lehet változtatni, és kívánságunk alázatos

kéréssé szelídüljön, mint ahogy ez az apostol esetében is történt: az elviselhetetlen aggodalom és féltés után, reménységgel bízza kívánságát Istenre: *maga Isten... egyengesse utunkat hozzátok.*

Előtte megállva döbbenünk rá, hogy lehetetlenség teljességgel viszonznunk mindazt, amivel megajándékoz, és ezután tudjuk kimondani a hálás elkötelezettség szavait, akárcsak az apostol: *Hogyan is adhatnánk eléggé hálát?* S amikor rádöbbenünk, hogy mennyi áldást nyerhetünk tőle, akkor tudjuk bátran és meggyőzően mondani, hogy bőségesen és fölösen képes megajándékozni. Amikor az apostol ezt írja áldásként a thesszalonikaiaknak: az Úr fölösen gyarapítson és gazdagítson titeket a szeretetben – itt az apostol a pleonazmus, a hasonló jelentésű szavak halmozásának stíluseszközével nyomatékosítja Isten ajándékainak bőségét –, egészen személyes hangot üt meg azzal, hogy hozzáteszi, *ahogyan mi is szerünk titeket.* Milyen bátor is ez a személyes hang! A maga szeretetének mércéjét meri eléjük állítani. Le is írja ezt, meri vállalni, hogy szavait egyszer talán majd hozzá is vágják: *Ez a te szereteted?!*

Amikor imádkozásunkban Isten szeretetének gazdag megnyilvánulása ölel körül, akkor ez olyan mintapélda, amelyhez önkéntelenül igazodunk, éppen úgy, ahogy szüleink szeretete is meghatározó lesz számunkra. De nem azért, mert ezt parancsba kaptuk, hanem azért, mert ez lesz számunkra a legközvetlenebb példa.

Akárcsak a tanítványok, mi is úgy gondoljuk, hogy például a megbocsátáshoz erősebb, nagyobb és így csodákra képes hitre van szükségünk. (Lk 17,5) Holott arra kellene törekednünk, hogy olyan közvetlen imakapcsolatban legyünk Istennel, amelyben végtelen szeretete bennünk is felébreszti a szeretetet. Mert bármilyen sok is az ismeretünk Isten dolgairól, és ha olyan nagy is a hitünk, hogy akár hegyeket is megmozdítunk vele, szeretet pedig nincsen bennünk, *nem lesziünk meggyőzőek.* Hát nem Isten szeretete győz meg abban a tekintetben, hogy reá bízhatjuk magunkat? Ami pedig a minket illet, mi is szeretettel tudunk másokat megnyerni Krisztusnak. Ezért buzdít ekként az apostol a szeretet himnusza után: *Igyekeztek a szeretetre!*

Ez a szeretet változtatja meg kapcsolatainkat és lendít arra is, hogy segítőkészséggel álljunk azok mellé, akik a hitélet útján még járatlanok, támogatásra, útbaigazításra, bátorításra, továbbvezetésre és megszilárdításra szorulnak. Mert ezt jelenti ez a különösen hangzó mondat: *kipótoljuk hitetetek hiányosságát.* Ez az Isten közvetlen közelségében nyerhető szeretet visz közelebb egymáshoz, hogy kapcsolatunk ne felületes legyen, hanem közvetlen és személyes. Erről beszél az apostol akkor is, amikor ezt mondja éjjel-nappal és a szokásosnál sokkal többször *könyörögtünk azért, hogy lássunk benneteket.* És ezt, *lássunk benneteket* ismét a közvetlenséget, a személyességet kifejező szóval mondja: *lássuk arcotokat.*

De az apostol nemcsak hittársaink, hanem a *mindenki* iránti szeretet áldását mondja híveire. Mert a szeretet ezáltal válik fedhetetlenné, tökéletessé, kifogástalanná Isten előtt, ha személyválogatás nélkül árad ki – végül még az ellenségeinkre is. Mert ilyen Isten szeretete is: ha új napra virradunk, jókra és gonoszokra egyaránt napfényt derít, és esőt ad igazaknak és hamisaknak is (Mt 5,45).

Legyen hát ez naponkénti imádságunk, és a szokásosnál sokkal többször kérjük Isten előtt: gyarapíts minket a szeretetben egymás iránt és mindenki iránt, hogy teljesekek és fedhetetlenek legyünk hitéletünkben és majd megláthassunk téged színről színre.